

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-07-16)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-07-16)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 22. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000007.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Grundtvig.
Khvn. 16de Juli 1808.*

Saae kære Ven!
Til Absalons nedsjunkne Grav
Du gange hen i Kvælde!
Et Baand omslynger Sværd og Stav,

I Andagt luer Vælde.
Jeg stander i den svundne Old,
Og skuer i dens Indre,
Mod Verden vendes brede Skjold
Og lyse Sværde tindre;
Men Øiet stiger længselsfuld
Didop mod Solens Lue,
Og Helten sukker dybt fra Muld
Mod høien Himmelbue.

Saa stræber Aanden mod sit Hjem,
Men kæmpende den stræber;
Da stiger Daad paa Jorden frem,
Og Sang paa fromme Læber.

Det ¹⁾ Evige, forsonet, ned
En herlig ²⁾ Straale sender,
Og Straalens Navn er Kiærlighed,
Den lyser og den brænder.

s. 23 Paa Jord den krænder som en Glød,
Og brændte Fod sig hæver,
Men gennem Nat og skumle Død ¹⁾
Den lysende hensvæver.

Ak! at den svandt den skønne Old,
Kun fængslet halv i Norden! ²⁾
Da hæved sig forstandig, kold
En anden Tid paa Jorden.
Man kriged ³⁾ for at vinde Jord,
Og agted Himlen ringe!
Saa brat den Straale da opfor
Alt paa sin lyse Vinge.

Ei mere tvinger heden Glød
Vor Fod til sig at hæve
(O! Kendte ⁴⁾ Vi vor store Nød,
Da maatte Vi vist bæve)
Bag Straalen luktes Porten i,
Som staar for Evigheden;
Thi drømme Vi om Harmoni,
Om Harmoni heneden.

Du Ædle, mod den brudne Form
Saa længselsfuld Du skuer, ⁵⁾
Du ser den svøbt i hellig Storm,
Du vender Dig og gruer.
Din Længselstaare tørres hen
Og svag Dig selv Du kalder,
Da Absalons saa hulde Ven
Lovsynger sjunkne Alder.

Jeg stander i den svundne Old
Og rører Harpens Strænge.
O! kan da gennem Tidens Vold
Ei Tonen mere trænge?

s. 24 Til Absalons nedsjunkne Grav

Du gange hen i Kvælde! ¹⁾
Nedknæl! Bekend: den høie Glands
Den svandt og maatte svinde,
Men ei vanhellig Seierskrands
For Nutids Prunk Du binde!

De ved, at jeg er ikke Proselytmager. Jeg skrev disse Linier, ei fordi jeg vilde, men fordi jeg maatte. De har maaske Ret i, at den som levede ganske i den svundne Tid, kunde egenlig ei siges at have levet; men jeg maatte tale den Olds Sag, i hvilken jeg troer og ene ønsker at leve.

Ret hjertelig Tak for det saa venlige Brev, jeg nys modtog fra Dem! Fuldelig gengældte De mit redelige, danske Haandtryk, og jeg tør haabe, at ingen mulig Forskel i Beskuelse kan være mægtig til at skille imellem Os. — Men, underlig maa jeg have ndtrykt mig, da De troer at jeg er faldet paa den Tanke, at vort Venskab stod ved eller kunde falde med min Beskuelse af Nordens Gudeliv. Her maa enten jeg have skrevet, eller De læst feil, to Ting. min Skrivemaade gør lige rimelige; thi Gudelæren har jo ei engang været nogen Berøringspunkt imellem Os, uden forsaavidt som De, vidende hvor kær den er mig, stundum har ladet den være Genstand for vor Samtale.

Kun i Vurderingen af den gamle og ny Tid og Bestemmelsen af deres Vekselforhold ere Vi uenige, og her kunne Vi maaske ofte i vort Liv mødes opponerende; men jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at Nogen af Os skulde kunne fordre af den Anden hans eiendommelige Karakters Fornægtelse; thi enten maa Opposisjonen hos Os være slet hen uvilkaarlig. eller tage Hensyn paa vor forskelliges. 25Beskuelse, ei som subjektiv, men kun forsaavidt den — fremtrædende — maa gøre en vis Fordring paa Almengyldighed. — Om Ordet Humanitet blive Vi imellem Os neppe uenige ; thi sagt af Dem kan det aldrig støde mig, og det skulde smerte mig, hvis De ei stedse fandt den boende hos mig i Deres Betydning, saavidt jeg kender den.

Jeg har forrettet Ærendet hos vores gode Dons, som jeg faar meget kær, uagtet jeg ei heller kan i Alt være enig med ham.

Deres Ven
Grundtvig.